

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5OboE/128/2013
Identifikačné číslo spisu:	4013899396
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4013899396.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnému: C. M., nar. XX. G. XXXX, bytom R., o vymoženie 282,15 EUR s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn.: 10Er/233/2004, o odvolaní a dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2013, č. k.: 5CoE/9/2013-61, takto

rozhodol:

- I. Konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2013, č. k.: 5CoE/9/2013-61, v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu na prerušenie konania z a s t a v u j e .
- II. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
- III. Dovolanie oprávneného o d m i e t a .
- IV. Povinnému sa náhrada trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie 282,15 EUR (8 500,-- Sk) s príslušenstvom v zmysle ust. § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe notárskej zápisnice spísanej 13. augusta 2004 notárom JUDr. Jarmilou Kováčovou pod č. N 2116/2004, NZ 64783/2004 (ďalej len „notárska zápisnica“). Okresný súd Nitra uvedenej žiadosti vyhovel a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie.

Okresný súd Nitra uznesením z 5. septembra 2012, č. k.: 10Er/233/2004-38 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený s povinným uzatvoril zmluvu o úvere, súčasťou ktorej bolo aj splnomocnenie, ktorým povinný ako splnomocniteľ splnomocnil advokáta Mgr. Tomáša Kušnira na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j., aby v jeho mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom pre súdny výkon

rozhodnutia alebo pre exekúciu na celý jeho majetok do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Súd dospel k záveru, že exekúciu je potrebné vyhlásiť za neprípustnú a následne zastaviť, nakoľko splnomocnenie, ktoré je súčasťou zmluvy o úvere je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) považované za neplatný právny úkon, na základe ktorého nemohlo dôjsť advokátom Mgr. Kušnírom k uznaniu právneho záväzku, a teda k vydaniu a podpísaniu notárskej zápisnice, ktorá bola podkladom pre toto exekučné konanie. Súd ďalej uviedol, že z ustanovenia § 574 ods. 2 OZ jasne vyplýva, že dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti, je neplatná, pričom konanie povinného o splnomocnení Mgr. Kušníra na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v mene povinného uznal jeho záväzok, považuje súd za konanie, ktoré je v rozpore so zákonom. Súd mal za preukázané, že zmluvné zastúpenie vzniklo súčasne s uzavretím zmluvy o úvere v čase, keď žiaden dlh neexistoval, teda nebola známa ani jeho výška. Na základe uvedených skutočností súd postupoval v zmysle § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a rozhodol s poukazom na § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku o neprípustnosti exekúcie a následne o zastavení exekúcie.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, napadnutým uznesením návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol a na odvolanie oprávneného uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Povinnému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd sa zaoberal prípustnosťou oprávneným požadovaného postupu v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. Odvolací súd vychádzajúc z ust. § 251 ods. 4 O. s. p., ako aj s poukazom na ust. § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, ktorý vylučuje aplikáciu § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol, pretože v prípade exekučného konania sa uplatňuje vlastná zásada, podľa ktorej exekučné konanie nemožno prerušiť.

V odôvodnení ďalej uviedol, že ako súd odvolací preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné. Odvolací súd poukázal, že súd prvého stupňa správne preskúmal plnomocnenstvo udelené povinným Mgr. Tomášovi Kušnírovi v zmluve o úvere a rovnako správne sa zaoberal aj tým, či Mgr. Tomáš Kušnír mohol zastupovať povinného pri spisovaní notárskej zápisnice v zmysle ust. § 22 ods. 2 OZ. Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa prijal záver, že plnomocnenstvo udelené povinným Mgr. Kušnírovi v zmluve o úvere nie je platným právnym úkonom, v dôsledku čoho Mgr. Kušnír nemohol pred notárom platne vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v mene povinného, a to pre rozpor záujmov splnomocneného zástupcu a zastúpeného v zmysle ust. § 22 ods. 1 OZ. Keďže predmetná notárska zápisnica aj podľa názoru odvolacieho súdu nespĺnila podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu, odvolací súd považoval postup súdu prvého stupňa, ktorý exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju, za správny. Odvolací súd ďalej poukázal, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, preto s poukazom aj na dôvody uvedené v tomto rozhodnutí odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený odvolanie v časti, ktorou odvolací súd zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Svoje odvolanie odôvodnil predovšetkým tým, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Zdôraznil tiež, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a že v ňom bol nesprávne poučený o nemožnosti napadnúť odvolaním výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec

vrátil súdu na ďalšie konanie.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, pretože súdy oboch stupňov nesprávne interpretovali § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 zákon č. 244/2002 Z. z.; ustanovením § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, pretože vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku už bola právoplatne posúdená tým, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom tým, že súdy s oprávneným nekomunikovali o jeho právnych a skutkových návrhoch, nevzali na zreteľ jeho námietky proti prejednávaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo, aby jeho právna vec bola „vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého po vstupe Slovenskej republiky do EÚ je aj výklad práva EÚ“, ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonával náležité dokazovanie, ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súdy nesprávne aplikovali a interpretovali § 44 ods. 2, § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a tiež ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Taktiež navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie v dovolaní špecifikoval.

Povinný sa k odvolaniu a dovolaniu oprávneného nevyjadril.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti napadnutému uzneseniu Krajského súdu v Nitre v časti o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol už účastníkom konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred najvyšším súdom, v ktorých - tak, ako aj v tomto prípade - podal odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu; najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu zo 14. marca sp. zn. 3 Cdo 28/2013 a sp. zn. 3 Cdo 24/2013, ako aj z 25. marca 2013 sp. zn. 3 Co 7/2013) s tým, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa (rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní zamietnutý návrh na prerušenie konania, a ktorým bolo potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím odvolacieho súdu) a najvyšší súd na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Vzhľadom na to, že funkčná príslušnosť najvyššieho súdu na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní zastavil (§ 103 a § 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 (veta druhá) O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo

viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013 a sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej najvyšší súd dodáva, že Súdny dvor EÚ má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Vzhľadom na uvedené prípustnosť dovolania nie je v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. proti napadnutému uzneseniu daná.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 5 Oboer 47/2013 z 21. októbra 2013 a sp. zn. 5 Oboer 29/2013 z 19. septembra 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V uvedených rozhodnutiach najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím vo veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. februára 2012 sp. zn. 5 Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby.

Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) - o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku).

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne - teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného - môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.

Uvedené právne závery dovolací súd zastáva aj v preskúmvanej veci. Námitka oprávneného, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 9. augusta 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ust. § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. V predmetnej veci súd prvého stupňa postupom podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, a to uznesením z 5. septembra 2012. I keď súd prvého stupňa nenariadením pojednávania pochybil, má dovolací súd za to, že zrušením rozhodnutí súdov nižších stupňov by sa nedosiahol všeobecný účel dovolania, keďže v ďalšom konaní by súd už pojednávanie nariadiť nemusel (odsek 5 § 57 bol zákonom č. 335/2012 Z. z., účinným od 1. januára 2013, z Exekučného poriadku vypustený).

Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného uvedených v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (§ 122 až § 124 O. s. p.), postačujúce je, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín.

Na podporu uvedených záverov dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. II. ÚS 160/2013 považoval vyššie uvedenú argumentáciu za primeranú odpoveď k námitke oprávneného, že preskúmanie a vyhodnotenie obsahu listín (dokazovanie) v exekučnom konaní bolo vykonané bez jeho účasti, napriek tomu, že v konaní malo byť nariadené pojednávanie a že mu bolo odopreté právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Ústavný súd porovnal na účely overenia slovenského prekladu rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-137/08 viaceré jeho jazykové verzie a dospel k výkladu, že všetky zhodne potvrdzujú záväzok súdu ex offio nariadiť „vyšetrovanie“ (a nie „dokazovanie“) za účelom zistenia, či súdna doložka tvorí súčasť spotrebiteľskej zmluvy podliehajúcej

smernici Rady 93/13 EHS. V zmysle uvedeného výkladu ústavný súd konštatoval, že vnútroštátny súd je povinný „vyšetrovaním“ ex offio zisťovať skutkový stav na účely efektívnej ochrany spotrebiteľa podľa únievého práva a takýmto postupom nedochádza k porušeniu práv oprávneného na verejné prejednanie veci a vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom.

Dovolací súd sa stotožnil s názorom, že v danom prípade notárska zápisnica - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - nie je vykonateľný exekučný titul.

Rovnako nie je dôvodná námietka oprávneného, týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí súdov oboch stupňov. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania oprávneného). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

V súvislosti s námietkou oprávneného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o námietke oprávneného, ktorou namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

IV. Právo na náhradu trov odvolacieho konania vzniklo povinnému v zmysle 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 2 O. s. p., nakoľko oprávnený zavinił, že sa odvolacie konanie muselo zastaviť, a preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania. V dovolacom konaní vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania úspešnému povinnému v zmysle § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy odvolacieho a dovolacieho konania povinnému nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.